

[Pia Kjærsgaard]

I de hidtidige debatter, der har været om det fejlprojekt, der hedder hybridnettet, har Fremskridtspartiet klart markeret, at vi ønsker, at antenneforeningerne frit skal kunne nedtage de programmer, de ønsker. Den holdning har vi ikke rokket os fra, for den er et udtryk for den frihedsholdning, som Fremskridtspartiet står for. Vi skal ikke have mediediktatur som i Østlandene, fordi der ikke er afsætning af hybridnettet. Der skal ikke være nogen knægtelse af informationsfriheden, og vi har ikke brug for ministeriel magtanvendelse over for borgere, der drister sig til at kigge på et popprogram, hvor Jørgen Mylius eller Kim Schumacher ikke er i fokus. Der bør ske noget her. Antenneforeningerne bør have lov til at viderebefordre satellitprogrammer, uden at P & T skal indblandes.

Da det indtil dette øjeblik ikke er aktuelt, er denne debat blevet rejst.

Besvarelse

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

Lad mig indledningsvis understrege, at regeringen på ingen måde er tilhænger af, at der foretages unødvendige begrænsninger af befolkningens adgang til at modtage udenlandsk tv, hverken på den ene eller den anden måde, og lad mig her tilføje, at jeg er af den opfattelse, at der inden for rammerne af den gældende lovgivning allerede er gjort temmelig meget for at give befolkningen mulighed for at få del i de tv-programmer, som overføres via satellit. Men det skal jeg vende tilbage til om lidt.

Der tales om to forskellige satellittyper til overføring af tv-programmer, nemlig kommunikationssatellitter og direkte rundspredende satellitter, altså de såkaldte DBS-satellitter. Satellitter af den sidstnævnte type er endnu ikke opsendt, men det forventes, at det vil ske i løbet af 1987; jeg må dog understrege, at en sådan opsendelse har været forventet gennem adskillige år.

Opsætning af udstyr til modtagning af tv-programmer fra DBS kan ske helt frit. Der er tale om udstyr til modtagning af radiospredning, og hertil kræves der ikke tilladelse, ligesom der heller ikke kræves tilladelse til benyttelse af radio- og tv-apparater, der ale-

ne er indrettet til modtagning af radiospredning.

Hvad angår kommunikationssatellitter, er situationen en anden. Her kræves der tilladelse i henhold til radiokommunikationsloven til opsætning af det nødvendige modta-geudstyr.

Disse satellitter benyttes til overføring af teletrafik fra afsender til modtager, i princippet efter samme model, som man kender fra overføring af teletrafik via radiokæder på jorden. Satellitterne kan altså betragtes som radiokædestationer ude i rummet. Det påhviler her de nationale telemyndigheder at påse, at den teletrafik, som afvikles via kommunikationssatellitter, kun leveres til de personer, institutioner m.v., som afsenderen ønsker skal modtage den pågældende teletrafik.

Dette er ligetil at forstå, når der er tale om overføring af eksempelvis telefonsamtaler og datatrafik via kommunikationssatellitter.

Når det derimod er tv-programstof, der overføres via kommunikationssatellitter, er der tale om noget, der efter sit indhold er beregnet til at blive udbredt til en meget stor kreds. Her vil det med udstedelsen af tilladelser blive sikret, at modtagelsen af programmer ikke sker uden programleverandørens samtykke. Denne er trods alt indehaver af rettighederne til det pågældende programstof.

I efteråret 1986 gennemførte ministeriet en række overvejelser over, i hvilken udstrækning andre end fællesantenneanlæg kunne få tilladelse til at opsætte udstyr til modtagning af tv-programstof fra kommunikationssatellitter. Fællesantenneanlægs modtagning af sådanne programmer er undergivet de særlige regler i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, men det skal jeg vende tilbage til om lidt.

Resultatet af disse overvejelser blev, at jeg i slutningen af november 1986 besluttede, at der fremtidig kan meddeles tilladelser til kommunikationssatellitmodtagning til andre end fællesantenneanlæg, når forsyningen af de pågældende programmer ikke kan ske på anden og rimelig måde, dvs. via det offentlige telenet, og der er altså her tale om hybridnettet. Jeg havde naturligvis forinden orienteret partierne bag den politiske aftale om hybridnettet, og det vil sige de fire regeringspartier og Socialdemokratiet, herom. I praksis betyder det, at der i langt de fleste tilfæl-